

1

ΔΕΚΑ ΕΓΓΟΝΙΑ έχει η νόνα Χελώνα και τους λέει κάθε βράδυ ένα σωρό ιστορίες, κάθε μέρα τους μιλάει για του κόσμου τα παράξενα. Ποτέ, ωστόσο, δεν τους είχε πει ότι υπάρχει κάτι τόσο θαυμαστό σαν το στολίδι που τους έδειξε ο ασβός εκείνο το απόγευμα. Σκέφτηκαν και τα δέκα τους λοιπόν πως, δίχως άλλο, ούτε κείνη θα είχε δει ποτέ κάτι παρόμοιο. Κι έτρεχαν τώρα δύο δύο, με τον τρόπο τον δικό τους, να της πουν τα νέα:

Ο Γοργίας κι η Γοργώ, πάντα γρήγοροι σε όλα, έτρεχαν πρώτοι...

Ο Χαρικλής κι η Χαρώ, που χαίρονταν με το παραμικρό, απ' τη χαρά τους την πολλή κόντευαν να τους φτάσουν...

Ο Κλαψομένης κι η Κλαψώ, που πάντα κάτι έβρισκαν να παραπονεθούν ή να γκρινιάξουν, ακολουθούσαν μουτρωμένοι...

Ο Φαγοκλής και η Φαγώ, λαίμαργοι καθώς ήταν και οι δυο, σταματούσαν κάθε τόσο, για να μασουλήσουν όσα φρέσκα χορταράκια έβρισκαν στον δρόμο, και καθυστερούσαν...

Τελευταίοι έρχονταν ο Αργοκλής κι η Αργώ, που ως συνήθως χάζευαν στον δρόμο πότε τούτο πότε κείνο και αργοπορούσαν...

«Τι συμβαίνει και γυρίσατε τόσο νωρίς;» ξαφνιάστηκε η νόνα η Χελώνα, σαν είδε τα εγγόνια της να φτάνουν δύο δύο. «Ακόμα δε σουρούπωσε, γιατί αφήσατε στη μέση το παιχνίδι σας στο δάσος;»

«Ήρθαμε να σου πούμε κάτι συγκλονιστικό!» βιάστηκε ν' απαντήσει πρώτος ο Γοργίας.

«Κάτι που θα σε κάνει να χαρείς!» πρόσθεσε η Χαρώ.

«Κάτι που είναι άδικο» γκρίνιαξε ο Κλαψομένης.

«Κάτι σπουδαίο, μόνο που δεν τρώγεται...» – η Φαγώ δεν έδειχνε και τόσο ενθουσιασμένη.

«Εγώ και η Αργώ θαυμάζαμε τις πεταλούδες, αργήσαμε και δεν προλάβαμε να πάμε στη φωλιά του ασβού για να το δούμε...» ομολόγησε ο Αργοκλής.

«Στη φωλιά του ασβού;» απόρησε η νόνα η Χελώνα. «Και τι γυρεύατε του λόγου σας σε ξένο σπίτι; Δεν είπαμε να παίζετε στο ξέφωτο;»

«Μας κάλεσε ο ίδιος!» πετάχτηκε αμέσως ο Γοργίας. «Μας φώναξε “Κοπιάστε, χελωνόπουλα, να δείτε τι στολίδι θαυμαστό έβαλα στη φωλιά μου!” κι εμείς από ευγένεια, ε... κι από περιέργεια, δηλαδή, δεχτήκαμε. Φίλος σου είναι άλλωστε, νόνα Χελώνα, τον ξέρεις πολλά χρόνια, έτσι δεν έχεις πει;»

«Σωστά, φίλος μου είναι» είπε κείνη. «Καλά κά-

νατε και πήγατε, να θυμάστε όμως πως δεν μπαίνουμε ποτέ σε φωλιά ξένη, αν δεν ξέρουμε καλά τον νοικοκύρη, όσο ευγενικά κι αν μας καλεί».

«Στην αρχή διστάζαμε λιγάκι, πάντως» ομολόγησε η Γοργώ «γιατί η φωλιά του είναι βαθιά και σκοτεινή. Εκείνος το κατάλαβε και είπε “Μην ανησυχείτε, δε χρειάζεται να μπειτε ως μέσα, στην είσοδο το έχω, να το βλέπει εύκολα όποιος έρχεται”. Πλησιάσαμε, λοιπόν, προσεκτικά ένας ένας και το είδαμε!»

«Ήταν πολύ χαρούμενος ο ασβός, νόνα Χελώνα, κι είχε δίκιο!» πετάχτηκε ο Χαρικλής. «Πανέμορφο στ’ αλήθεια το στολίδι!»

«Ναι, αλλά η φωλιά του μύριζε απαίσια» στραβομουτσούνιασε η Κλαψώ.

«Αυτό είν’ αλήθεια» συμφώνησε η Φαγώ. «Κάποια φαγητά θα του είχανε χαλάσει».

«Εγώ δεν μπήκα και δεν ξέρω» είπε τελευταία η Αργώ, που μπορεί ν’ αργούσε πάντα να μιλήσει, μα πολύ συχνά έλεγε πράγματα σωστά. «Έχω ακούσει ότι μυρίζει φοβερά η φωλιά του επειδή από φυσικού του μυρίζει άσχημα ο ίδιος ο ασβός, για να μην τον πλησιάζουν οι εχθροί του. Σωστά, νόνα Χελώνα;»

«Σωστά!» βεβαίωσε η γιαγιά της. «Όπως κάθε ζωντανό πάνω στη γη, έχει κι αυτός από τη φύση ό,τι του χρειάζεται. Όπλο του λοιπόν η άσχημη οσμή, για να τον προστατεύει».

«Και το στολίδι που έχει βάλει στη φωλιά του τι

θα του χρειαστεί;» – μουτρωμένος μίλησε ο Κλαψομένης. «Κανονικά εμείς έπρεπε να το έχουμε. Στη δική μας τη φωλιά θα ταίριαζε καλύτερα».

«Μα τι στολίδι πια είν' αυτό που τόσο το θαυμάσατε;» παραξενεύτηκε η νόνα η Χελώνα.

«Είναι κάτι στρογγυλό, αστραφτερό και μοιάζει με κουμπί!» πρώτος πάλι πρόλαβε να πει –ποιος άλλος;– ο Γοργίας.

«Από ασήμι φαίνεται να είναι κι έχει επάνω χαραγμένη μια χελώνα!» συμπλήρωσε η Γοργώ.

«Μμμ... Για στάσου να σκεφτώ!» έκανε η γιαγιά τους. «Στρογγυλό... από ασήμι... σαν κουμπί με χαραγμένη μια χελώνα... Έτσι που μου τα λέτε, μάλλον αρχαίο νόμισμα πρέπει να είναι, αν και λιγάκι απίθανο μου φαίνεται. Πού να το βρήκε τέτοιο νόμισμα ο ασβός;»

«Τι είναι το νόμισμα, νόνα Χελώνα;» ρώτησαν τα εγγόνια της.

«Πάμε να το δω κι εγώ και θα σας εξηγώ καθώς θα περπατάμε!» είπε κείνη.

Ξεκίνησαν, λοιπόν, όλοι μαζί για τη φωλιά του ασβού και στον δρόμο έμαθαν τα χελωνόπουλα τι ακριβώς θα πει αρχαίο νόμισμα.

«Μπα, μπα, μπα! Τι τιμή κι ετούτη!» είπε χαρούμενος ο ασβός όταν τους είδε. «Ήρθε κι η σοφή νόνα Χελώνα να θαυμάσει το στολίδι του σπιτιού μου! Τόσοι φίλοι μέσα σε μια μέρα ποτέ δεν είχαν έρθει



να μ' επισκεφτούν. Για να λέμε την αλήθεια, δεν έχει μπει κανένας στη φωλιά μου ίσαμε τώρα. Και πολύ στενοχωριόμουν που κανείς δε με καταδεχόταν. Να που έγινε το θαύμα, όμως! Το στολίδι ετούτο, φαίνεται, δεν είναι μόνο θαυμαστό μα και θαυματουργό! Κόπιασε λοιπόν, νόνα Χελώνα, έλα να το δεις κι εσύ!»

«Καλέ μου φίλε, δεν το φέρνεις εδώ έξω, σε παρακαλώ, για να το δω καλύτερα στο φως;» πρότεινε κείνη. «Έχω γεράσει και δε βλέπω πια καλά...»

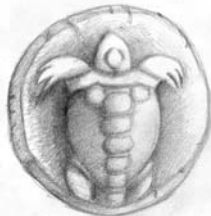
«Μετά χαράς!» έκανε πρόθυμα ο ασβός.

Ο Κλαψομένης τότε είπε στην Κλαψώ σιγά:

«Κατάλαβες γιατί είπε η νόνα μας ότι δε βλέπει πια καλά; Δεν ήθελε να πλησιάσει τη φωλιά επειδή μυρίζει απαίσια. Καλά το λένε όλοι πως είναι γνωστική! Ενώ εμείς...»

«Κατάλαβες γιατί δεν ήθελε η νόνα μας να πει ότι μυρίζει άσχημα η φωλιά του και γι' αυτό δεν πλησιάζει;» είπε η Κλαψώ. «Τον αγαπάει όπως όλους μες στο δάσος και δεν ήθελε να τον στενοχωρήσει ούτε να τον προσβάλει. Καλά το λένε όλοι πως είναι ευγενική κι έχει χρυσή καρδιά! Ενώ εμείς...»

Συμφώνησε, λοιπόν, ο ασβός και σε λίγο το στολίδι του το στρογγυλό έλαμπε στο ξέφωτο.



«Ωωω! Αρχαίο νόμισμα λοιπόν απόκτησες, ασβέμου!» θαύμασε η νόνα η Χελώνα, όταν το κοίταξε με προσοχή. «Αλήθεια, πού το βρήκες;»

«Μου το έδωσε ο φίλος μου ο τυφλοπόντικας προχτές. Πήγα ως εκεί που μένει, στο χωράφι που ακουμπάει στο δάσος και σπέρνουνε καμιά φορά κριθάρι οι γεωργοί. Του πήγα λιχουδιές για τα παιδιά του. Τον τελευταίο καιρό τον έχω λυπηθεί πολύ κι είπα να τον βοηθήσω. Εφτά μωρά έχει ο καημένος και, όπως όλα τα μικρά τα τυφλοποντικάκια, τα νεογέννητα, είναι πολύ φαγούδικα και δύσκολα χορταίνουν. Σκάβει στοές στη γη, σκάβει λαγούμια ο φουκαράς, μα όσα σκουλήκια και να βρει ποτέ δε φτάνουν».

«Και μένουν νηστικά;» έφριξε η Φαγώ.

«Προσπαθεί να τα ταΐζει όσο πρέπει, αλλά δυσκολεύεται πολύ. Μέχρι που αποφάσισε να γίνει χορτοφάγος, κι αυτός και η γυναίκα του, μήπως κι έτσι περισσεύει φαγητό για τα μικρά. Ώσπου να μεγαλώσουν, λέει, θα τρώνε οι δυο τους μόνο ρίζες κι ας μην τους αρέσουν, ας τις βρίσκουν άνοστες. Αν είχανε τουλάχιστον να φάνε φρέσκα χορταράκια ή κανένα φρούτο... Μέσα στο χώμα όμως που ζουν, πού να τα βρουν οι δόλιοι;»

Α, τους καημένους! είπε από μέσα του ο Φαγοκλής.

«Χάρηκε, που λέτε, ο τυφλοπόντικας με όλα εκείνα που του πήγα να ταΐσει τα παιδιά του» συνέχισε ο

ασβός. «Σκαθάρια, σαλιγκάρια, κάμπιες και σαρανταποδαρούσες – όλα πεντανόστιμα, πικάντικα και φρέσκα. Μου χάρισε, λοιπόν, αυτό τ' ωραίο στολίδι, το νόμισμα όπως το λέτε εσείς, για να στολίσω τη φωλιά μου, μπας και με καταδεχτεί επιτέλους κάποιος επισκέπτης».

«Τι κρίμα να μην έχει κι άλλο, να μας έδινε κι εμάς!» στενοχωρήθηκε η Κλαψώ.

«Μα έχει!» αποκρίθηκε ο ασβός. «Έχει πολλά τέτοια στολίδια, τέτοια νομίσματα θέλω να πω. Τα βρήκε, μου είπε, σ' ένα μισοσπασμένο, αρχαίο πιθάρι που ανακάλυψε μια μέρα καθώς άνοιγε στοές στη γη. Εκεί τα έχει κρυμμένα. Κι αν του πηγαίνω, είπες, τακτικά τροφή για τα παιδιά του, θα μου δίνει κι άλλα! Όμως εγώ έχω πολλές δουλειές στο δάσος. Δε θα μπορέσω να πηγαίνω κάθε μέρα και στενοχωριέμαι. Δε με νοιάζει και πολύ για τα στολίδια, ένα μου φτάνει. Λυπάμαι περισσότερο που ο τυφλοπόντικας δε θα 'χει φαγητό αρκετό».

Α, τον καημένο! Ξανάπε από μέσα του ο Φαγοκλής.

«Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέσαι, ασβέ μου!» τον καθησύχασε η νόνα η Χελώνα. «Βρήκα εγώ μια λύση! Αφού ο τυφλοπόντικας έγινε από ανάγκη χορτοφάγος, καθώς είπες, θα του πηγαίνουμε συχνά φρέσκα χορταρικά εμείς, για να μην τρώει μόνο ρίζες ο καημένος. Θα το κάνουμε με την καρδιά μας, αντάλλαγμα δε θέλουμε, γιατί εμείς νοιαζόμαστε και

τ' αγαπάμε όλα τα ζωντανά. Λες όμως από τη χαρά του να προσφέρει και σε μας ίδια νομίσματα;»

«Ίδια δεν ξέρω αν έχει» απάντησε ο ασβός. «Παρόμοια όμως, απ' ό,τι μου έχει πει, υπάρχουν στην αρχαία κρυψώνα του και δίχως άλλο θα σας δίνει».

«Τι εννοείς “παρόμοια”;» πετάχτηκε αμέσως ο Γοργίας. «Μπορεί να είναι τρίγωνα ή τετράγωνα, αντί για στρογγυλά;»

«Όσοοχι!» έκανε ο ασβός. «Στρογγυλά είναι όλα, καθώς λέει, μόνο που έχουν άλλα ζώα χαραγμένα επάνω».

«Άλλα ζώα;»

«Τι ζώα;»

«Ήμερα ή άγρια;»

«Μεγάλα ή μικρά;»

«Με φτερά ή χωρίς φτερά;»

«Θαλασσινά ή στεριανά;»

«Για πες μας μερικά!» άρχισαν να τον ρωτούν όλα μαζί τα χελωνόπουλα.

«Ας μην κουράζουμε τον φίλο μας με τέτοιες ερωτήσεις» έκοψε την κουβέντα η γιαγιά τους. «Ας ρωτήσουμε κάτι πιο σημαντικό: Πώς θα τη βρούμε, ασβέ μου, τη φωλιά του τυφλοπόντικα;»

«Α, πολύ εύκολο! Θα δείτε έναν μικρό σωρό από χώμα στη γωνιά του χωραφιού κοντά στο δάσος, απ' τη μεριά που βγαίνει ο ήλιος. Εκεί είναι η είσοδος».

«Κατάλαβα! Όρα τώρα να σ' αφήσουμε, καλέ μου

φίλε» είπε ευγενικά η νόνα η Χελώνα «και σ' ευχαριστώ για τις πληροφορίες που μας έδωσες. Θα έρχομαι συχνά να κουβεντιάσουμε οι δυο μας από δω κι εμπρός, αφού σ' αρέσουν τόσο οι επισκέψεις».

«Στο καλό να πάτε!» καταχάρηκε ο ασβός κι έβαλε στη φωλιά του το ασημένιο νόμισμα με προσοχή.

«Γιατί δεν άφησες, νόνα Χελώνα, τον ασβό να πει τι ζώα έχουν επάνω χαραγμένα τ' άλλα τα νομίσματα;» παραπονέθηκαν τα χελωνόπουλα στον γυρισμό.

«Αφού δεν τα 'χει δει ποτέ ο ίδιος, ό,τι και να μας έλεγε μπορεί να ήταν λάθος» είπε κείνη. «Πρέπει να τα δούμε με τα ίδια μας τα μάτια».

«Τότε να πάμε αμέσως στη φωλιά του τυφλοπόντικα» – έτοιμη για τρεχάλα ήταν η Γοργώ.

«Σίγουρα θα χαρεί που θα μας δει» σκέφτηκε φωναχτά ο Χαρικλής.

«Άδικα θα πάμε, νόμισμα με χελώνα δε θα έχει άλλο...» βιάστηκε να στενοχωρηθεί ο Κλαψομένης.

«Τι λιχουδιές θα πρέπει να του πάμε;» ξερογλείφτηκε ο Φαγοκλής.

«Ώσπου να βρούμε τη φωλιά, θ' αργήσουμε και θα νυχτώσει, αύριο να πάμε!» πρότεινε η Αργώ.



Και συμφώνησε η νόνα η Χελώνα. Όχι μονάχα επειδή πραγματικά είχε αρχίσει να βραδιάζει, μα κι επειδή έπρεπε πρώτα να μαζέψουν τρόφιμα αρκετά.

Την άλλη μέρα ξαμολήθηκαν στο δάσος όλοι κι άρχισαν να μαζεύουν φρέσκα χορταράκια, φυλλαράκια τρυφερά, μικρούς καρπούς και τραγανά βλαστάρια όσο πιο πολλά μπορούσαν, για να χορτάσει ο χορτοφάγος τυφλοπόντικας, μαζί κι η τυφλοποντικίνα. Και πριν να σουρουπώσει, ξεκίνησαν να πάνε να τον βρουν, μπροστά η νόνα η Χελώνα, πίσω τα εγγόνια της.

Σωστές ήταν οι οδηγίες του ασβού, εύκολα τη βρήκαν στο χωράφι τη φωλιά του πεινασμένου τυφλοπόντικα. Του φώναξαν να βγει, του είπαν τι του φέρνουν κι εκείνος κόντεψε να τρελαθεί απ' τη χαρά του σαν είδε τόσα τρόφιμα, ας ήταν και χορταρικά! Άρχισε να τα βάζει λίγα λίγα στη φωλιά του, κι όταν τελείωσε, έφερε κι έδωσε στη νόνα τη Χελώνα ένα νόμισμα όπως εκείνο που είχε δώσει στον ασβό. Μόνο που είχε χαραγμένη επάνω μία κουκουβάγια!



«Ευχαριστώ! Να 'σαι καλά!» του είπε ευγενικά η νόνα η Χελώνα. «Και μην ανησυχείς! Δε θα ξαναπεινάσετε ποτέ η αφεντιά σου και η τυφλοποντικίνα. Ώσπου να μεγαλώσουν τα μικρά σας, κάθε μέρα τα εγγόνια μου κι εγώ θα σου φέρνουμε καινούριες νοστιμιές. Από αύριο κιόλας ξεκινάμε!»

